

MATTHEW X. DYER

HET VERDWENEN WOUD

ISBN 9789083167695

NUR 334

1e druk 2022

Copyright tekst & tekeningen © 2022 Matthew X. Dyer

Redactie: Claudia Coenen, Erik Schreuder, Paul Impens

Coverillustratie © 2022, Jorry Rosman

Ontwerp binnenwerk: Michael van Zijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zo ver het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprerecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Silas

INFORMATIE VOOR DE LEZER

1 pas = ongeveer 1 meter

1 duizendpas = ongeveer 1 kilometer

Bovenkalm(zijde) = noord

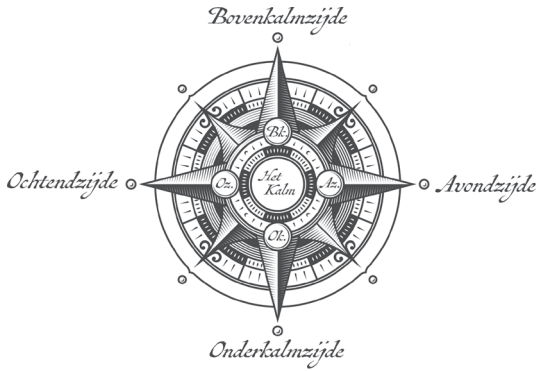
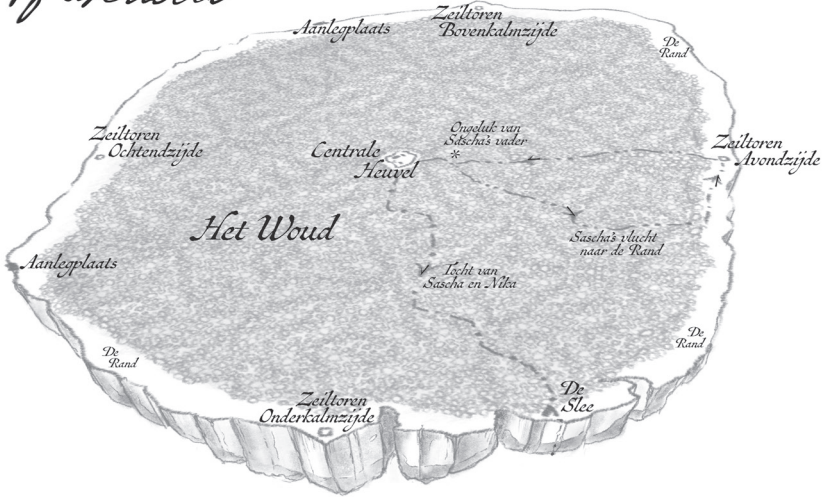
Avondzijde = oost

Onderkalm(zijde) = zuid

Ochtendzijde = west

1 periode = 73 dagen; een vijfde jaar

Waterwoud

DEEL I

HOOFDSTUK 1: HET VERHAAL VAN SASCHA

WATERWOUD

Sascha rende door het woud. Zijn linkeroog was opgezwollen en zijn onderlip gescheurd, maar de jongen voelde geen pijn. Hij voelde angst. Angst voor de mensen die hem achtervolgden, angst voor wat ze hem gingen aandoen. En dus rende hij, zo hard hij kon, zo lang hij kon.

Hoog boven hem vormden ontelbare bladeren één geheel, een groen dak op het uitgestrekte woud. Een bladerdak dat slechts zelden een zonnestraal toestond de bodem te bereiken. Rennen in het woud was eenvoudig, de bomen waren breed en hoog en stonden ver uit elkaar. De zanderige grond was vochtig maar vlak.

Toch vloog Sascha ineens door de lucht, gestruikeld over zijn eigen voet. De jongen maakte een halve salto en plofte vervolgens met zijn rug op de zachte, met bladeren bedekte bodem. De klap sloeg de adem uit zijn longen, maar Sascha richtte zich meteen op. Hij keek om. Zag hij iemand? Hoorde hij iets? Nee, niets. Nóg niets. Zijn tas was een paar passen verderop neergekomen, een deel van de inhoud lag ernaast. Kruipend pakte hij de broden en de waterzak, veegde het zand eraf en deed ze terug in zijn tas.

Met moeite kwam de jongen overeind. Zijn benen trilden. Hij was uitgeput. Te moe om nog te rennen. Maar hij moest, hij móést het einde van het woud bereiken. Terwijl hij verder strompelde, sprak hij hardop.

‘Het einde van het woud. Het einde.’

Dat klonk magisch. Sascha was bijna zestien jaar oud en had Waterwoud nog nooit verlaten. Zijn hele leven speelde zich af rond een kleine heuvel in het midden van het woud. Mocht het lukken uit handen te blijven van zijn achtervolgers, dan bereikte hij vandaag, voor het eerst van zijn leven, de rand van Waterwoud.

Maar zover was het nog niet. Zijn vlucht naar het einde van het woud zou uren duren en hoelang was hij nu onderweg? Een uur? Anderhalf uur? Sascha's hand gleed over zijn gezicht, voorzichtig

voelde hij aan zijn mond, aan zijn gescheurde onderlip en aan zijn gezwollen oog.

Het was niet de eerste keer dat zijn vader hem had geslagen, zeker niet. Maar deze ochtend was de klap anders geweest, harder en met meer overtuiging. Sascha wist waarom de man sloeg. Hij was verdrietig, al zeven jaar lang. Verdrietig om de dood van zijn oudste dochter, Sascha's oudere zus. Zeven jaar geleden was zij omgekomen bij een ongeluk in het woud en een jonge Sascha had daarbij een rol gespeeld. Een rol die zijn vader hem nooit had vergeven.

Misschien verdiende Sascha de dagelijkse scheldpartijen. Misschien verdiende hij de klappen tegen zijn hoofd. Zijn oudere zus was immers een veel beter kind geweest dan hij ooit kon zijn: slim, sterk en hulpvaardig.

Sascha schudde zijn hoofd. *Nee!* Zo mocht hij niet denken. Niet meer. Hij verdiende het níét. Dat voortdurende gescheld, de eeuwige vernedering, de vele klappen, het moest eindigen. En het zou eindigen. De klap van deze ochtend was de laatste geweest. De man die zo graag schold, schopte en sloeg, lag nu zelf hulpeloos op de grond. Hij was het slachtoffer van een ongeluk dat zijn zoon had veroorzaakt, de man lag klem onder een boom die Sascha had omgehakt.

Meteen na het ongeluk had de jongen getwijfeld, moest hij zijn vader helpen? De man had angstig gekeken, vragend, smekend zelfs. Maar Sascha had zijn tas afgepakt en de waterzak en broden voor zichzelf genomen. Hij had geknield naast zijn beknelde vader en hem toegefluisterd, heel zacht: 'Eigen schuld.' Nee, dat was niet heel slim, of gemeen, of bevredigend. Maar het was wat Sascha voelde.

'Moordenaar,' had zijn vader teruggefluisterd. 'Eerst je zus. En nu mij.'

Voordat Sascha kon reageren, was de man gaan schreeuwen en meteen waren de zes woudwerkers tevoorschijn gekomen. Zes sterke mannen en vrouwen die in hoog tempo op de plaats van het ongeluk afliepen, op Sascha af. In een reflex had de jongen de tas opgepakt en was gaan rennen. Zo hard hij kon, zonder achterom te kijken.

De uren verstreken en rennen kon Sascha al lang niet meer. Hij was verder van huis dan ooit, veel verder. Het woud was immens, twee dagen lopen breed. Verdwalen was makkelijk, maar Sascha

wist wat hij deed. Sinds het middaguur liep hij richting de zon, richting de Avondzijde van het woud. En hij was er bijna.

Af en toe hield hij zijn pas in, dan luisterde hij. Hoorde hij voetstappen? Hoorde hij zijn achtervolgers, de woudwerkers? Nee, steeds was het stil. Het enige geluid dat die stilte doorbrak, waren zijn eigen voetstappen op de bladergrond. Hadden de woudwerkers het opgegeven? Sascha hoopte het, maar dacht van niet.

Een uur later stond hij weer stil, met uitgestrekte hand leunend tegen de brede stam van een boom en luisterend naar de geluiden van het woud. Geen voetstappen, geen stemmen. Wel iets anders. Het was, ja, wat was het? Een vreemd geruis. De jongen liep verder, maar telkens als hij stilstond, klonk het vreemde geluid harder. Ineens zwol het aan tot een luid geraas dat alles overstemde. Het hele bladerdak golfde, takken zwaaiden op en neer en zelfs de dikste bomen bogen mee. Geschrokken liet Sascha zich op de grond vallen en kroop met zijn rug tegen een stam. Wat wás dit? Voorzichtig keek hij omhoog. En schoot in de lach.

De wind! Sascha was geschrokken van de wind. De jongen had in zijn leven nog nooit wind gevoeld of gehoord. Midden in het woud bewoog de lucht niet, maar hier, in de buurt van de rand van Waterwoud, hier waaide het, hard. Sascha had nooit beseft dat wind geluid maakte, dat bomen flexibel waren, dat takken zo ver konden buigen zonder te breken. Met een lach op zijn gezicht stond de jongen op en liep het laatste stuk richting de rand.

Een halve dag na het ongeluk bereikte Sascha zijn bestemming. Met een mengeling van angst en opwinding stapte hij achter de laatste bomen vandaan, het woud uit. De wind blies recht in zijn gezicht. Een vreemd gevoel, alsof iemand hem achteruit probeerde te duwen. Sascha bekeek de grond voor hem, de grond zonder bomen. Dus dit was gras, een groen tapijt van dunne sprietten, zo hoog als een hand. Hij keek opzij en zag dat het woud zo ver reikte als hij kijken kon, in beide richtingen.

De grasstrook aan de rand van Waterwoud was niet breed, hooguit twintig passen. Voorbij dat gras hield alles op, daar was de afgrond. Voorzichtig stapte de jongen naar het uiteinde en knielde.

Eigenlijk durfde hij niet, maar zijn nieuwsgierigheid was te sterk. Hij zette zijn trillende handen in het gras, bewoog zijn hoofd en schouders over de afgrond en staarde de diepte in.

De adem stakte in zijn keel en een totaal onbekend gevoel rolde door zijn onderbuik. Dus dit was diepte. Geen wonder dat mensen er zo bang voor waren. Recht onder hem zag hij een immense rotswand, de zijkant van Waterwoud, honderden en honderden passen steil naar beneden. En daaronder, nóg dieper, lag het mooiste, meest indrukwekkende wat Sascha ooit had gezien. Daar dreef het oneindige wolkenveld, de aaneengesloten, zachte woestenij die zich uitstreckte tot aan de horizon. Een adembenemend schouwspel van helderwitte wolke toppen en lange, blauwe schaduwen.

Dit was de oneindige wolkengrond en Waterwoud dreef hoog boven deze witte deken van zachte heuvels. Waterwoud was een steenwolk, een immense schijf rots, een drijvend stuk land, volledig overgroeid door ontelbare bomen met volle, groene bladerkransen. Sascha wist dit, hij had het altijd geweten, maar dit was de eerste keer dat hij het ook voelde. Dat hij vóélde dat Waterwoud drééf, duizenden passen boven de wolkengrond. Dat hij vóélde hoe gigantisch Nomos was, dat immense gebied waarin de steenwolken dreven, boven de wolken. Nomos, de leefwereld van de gehele mensheid.

Sascha tilde zijn hoofd op en staarde naar de horizon, naar die strakke grens tussen de witte wolken en de egaal blauwe lucht daarboven. Hij had geen idee dat het mogelijk was zó ver te kijken. Zijn ogen zochten tevergeefs naar andere stukken drijvend land. Nomos telde bijna tweehonderd van zulke steenwolken, maar ze dreven ver uit elkaar, voorbij de horizon, te ver om nu te kunnen zien.

De jongen schoot overeind, hij zat hier te lang. Stommeling, hij had de woudwerkers de kans gegeven op hem in te lopen. Voorzichtig kroop Sascha weg van die levensbedreigende afgrond, stond op en keek om zich heen. Links van hem, in de verte, bevond zich een gebouw, midden in het gras van de rand. Een grote, zwarte, kubusvormige toren. En die toren ging hem helpen definitief te ontsnappen aan zijn achtervolgers. Sascha draaide een kwartslag en rende over het gras richting het verlaten gebouw.

HOOFDSTUK 2: HET VERHAAL VAN SOL

VIER JAAR LATER GEVANGENKAMP VOOR KINDEREN OP GROENPLAAT

De dobbelsteen rolde net iets te ver door en landde op een zes. Dat was niet goed, wist Sol. Het zestienjarige meisje had een drie nodig om te winnen. Of op zijn minst een twee voor een nieuwe poging.

Als Sol niet snel iets verzon, dan stond ze er vanavond alleen voor. Dan mocht ze in haar eentje haar taken uitvoeren in dit tentenkamp. Ha! Dit 'tentskamp'. Het meisje grinnikte om die term, om de bewakers die deze verzameling tenten halsstarrig zo bleven noemen. Alsof de kinderen hier op vakantie waren. In werkelijkheid zaten ze opgesloten, gevangen in deze kring van twintig tenten.

Het kamp was omgeven door een haastig gebouwde, slordige ringmuur, opgetrokken uit grove stukken steen en oude, houten balken. De muur was amper twee passen hoog, net iets hoger dan Sol zelf. De enige reden dat je er niet makkelijk overheen klom was het dag en nacht brandende taarn. De hele bovenkant van de muur was ingesmeerd met dat geurloze goedje, een smerige substantie die wekenlang bleef branden.

De kring tenten zag er misschien niet zo uit, maar dit was toch echt een gevangenis. Een gevangenis voor kinderen als Sol. Voor kinderen niet ouder dan een jaar of veertien, vijftien, zestien; kinderen die ooit een fantastisch leven leidden, die ooit een gouden toekomst hadden. Kinderen waarmee Sol in de klas had gezeten.

Kinderen die zij nu moest bewaken.

Want Sol was, in tegenstelling tot haar voormalige klasgenoten, wél overgelopen. Sol was een gevallene, zoals de rest haar noemde. Sol was iemand die van haar geloof was gevallen, iemand die alles waar ze ooit voor stond had afgezworen. Iemand die kinderen bewaakte die ooit haar vrienden waren.

Het meisje gromde. Ze probeerde via een weddenschap onder haar avondronde uit te komen, iets dat vooralsnog grandioos mislukte. Die stomme dobbelsteen viel maar niet goed. En dat betekende dat ze vanavond in haar eentje op visite mocht in de krappe

tenten van haar vroegere klasgenoten. Dat ze in haar eentje mocht controleren of de metalen kettingen om hun enkels nog vastzaten aan het zware rotsblok voor hun tent. Dat ze vanavond wéér die verwijtende blikken kreeg van het meisje dat ooit haar beste vriendin was. Weer die bijtende opmerkingen hoorde van de jongen die haar ooit, ten overstaan van de hele klas, een rode bloem had gegeven.

‘Ooit’ was vier jaar geleden, toen de ramp nog niet had plaatsgevonden, toen alles nog normaal was en het leven fijn.

Sol greep naar de dobbelsteen in het dorre gras. En greep mis. De jongen tegenover haar probeerde heel hard niet te lachen. Tijdens de gebeurtenissen van vier jaar geleden was Sol een oog verloren en sindsdien zag ze geen diepte meer. Inmiddels was ze gewend aan haar bestaan als eenoog, maar het gebeurde nogal eens dat ze een afstand totaal verkeerd inschatte.

Zuchtend ondernam Sol een tweede poging, spreidde haar vingers en ditmaal raakte ze de dobbelsteen wel. Ze pakte de kleine kubus op, stopte hem terug in de houten beker, schudde die en plantte hem nogmaals ondersteboven in het gras. Alleen een vier kon Sol nu nog redden. Tijd dus voor een klassieke Sol-truc. Tijd om definitief te voorkomen dat ze vanavond een ronde moest lopen langs de tenten van de gevangen leeftijdgenoten.

Met haar goede oog keek ze de jongen die tegenover haar in het gras zat indringend aan. Deze Yusius was niet opgegroeid in weelde zoals Sol. Hij was ook niet overgelopen, was geen gevallene. Hij vond oprecht dat deze kinderen opgesloten moesten blijven, dat zij een gevaar vormden voor Nomos.

Yusius vond verder dat Sols verdwenen oog een interessant raadsel was, vooral omdat het meisje dat oog altijd verborgen hield achter een zelfgemaakt oogkapje. Een stukje lichtgrijze stof dat vastzat aan een lange veter om haar hoofd.

Sol trok een moeilijk gezicht en mompelde.

‘Het jeukt.’

Terwijl de ene hand nog rustte op de houten beker, tikte ze met de andere zachtjes op haar grijze oogkapje.

‘Grote Wolk,’ vloekte ze, ‘het jeukt wel heel erg vandaag. Sorry.’

Vervolgens deed het meisje iets wat ze bijna nooit deed in het

bijzijn van anderen. Ze tilde het lapje stof op. Daaronder verschenen de misvormde overblijfselen van wat ooit haar oog was. Met haar wijsvinger wreef ze voorzichtig over de littekens.

Yusius staarde met open mond naar het ontblote oog van het meisje. Mooi, dacht Sol, en pretendeerde zich zwaar beledigd te voelen.

‘Nou ja, Yusius! Kun je het zien?’

Beschaamd wendde de jongen zijn blik af en draaide zijn hoofd weg. Nu de jongen even niet oplette, tilde Sol de houten beker een klein stukje op en bekeek de dobbelsteen. Grote Wolk, een drie. Die kon ze niet gebruiken. Met haar pink duwde ze het stenen blokje op de juiste zijde en liet de beker terugzakken. Tegelijkertijd klapte ze met haar andere hand het oogkapje terug. Yusius had niets gemerkt, hij hield nog steeds zijn blik afgewend. Sol richtte zich tot de arme jongen met een overdreven vriendelijke stem.

‘Het is al goed, Yusius. Kom, ik wil ons spelletje afmaken. Een vier.’

De jongen keek verbaasd van Sols gezicht naar haar hand op de beker.

‘Wat bedoel je, Sol?’

‘Nou, er ligt een vier onder de beker.’

‘Dat kun je niet weten.’

‘Dat klopt. Maar ik heb een vier nodig om te winnen, dus ik denk dat er een vier ligt.’

‘Dat slaat nergens op. Laat zien dan.’

‘Nog niet. We doen arm-of-rijk!’

‘Wat?’

‘Als dit geen vier is, Yusius, dan loop ik vanavond én morgenochtend jouw ronde!’

‘En als het wel een vier is?’

‘Dan doe jij al mijn werk vandaag. En krijg ik jouw hoed.’

‘Mijn hoed?’

‘Ja, je weet wel, dat ding op je hoofd. Die hoed van gevlochten stro.’

‘Maar Sol, jij vindt mijn hoed lelijk.’

‘Klopt.’

‘Waarom... waarom wil je hem dan hebben?’

‘Omdat ik jouw hoofd dan beter zie.’

‘Mijn hóófd? Jij vindt mijn hoofd ook lelijk! Dat zeg je altijd! Waarom wil je mijn lelijke hoofd zien?’

‘Omdat jouw kop mij eraan herinnert, Yusius, dat ik niet de lelijkste bewaker ben. Ondanks mijn oog.’

‘Je bent gek.’

‘Wellicht. Maar wat is het nu? Arm-of-rijk, durf je het aan?’

‘Ja, natuurlijk, Sol. Je hebt slechts een kans van één op zes. Arm-of-rijk, kom maar op.’

‘Oké, daar gaat-ie.’

Sol tilde de houten beker op. Het eerste stukje tergend langzaam, daarna in één enthousiaste beweging de rest.

‘Ha! Een vier! Ik heb je! Ik heb gewonnen!’

‘Sol! Dat kan niet! Je speelt vals!’

‘Ach, kom nou! Niet zo flauw doen, Yusius. Je hebt eerlijk verloren. Kom, die is van mij.’

En met een soepele beweging griste Sol de hoed van zijn hoofd en zette hem zelf op. Yusius keek boos. Hm, dacht Sol, eigenlijk is hij helemaal niet lelijk. Hij is gewoon heel... gewoon. Zonder hoed was hij het toonbeeld van onopvallendheid. Het tegenovergestelde van Sol met haar wilde haren en grijze oogkapje.

Ze stond op, liep weg en liet Yusius verbouwereerd achter.

Het was nog vroeg in de ochtend, de kou hing in de lucht. Groenplaat, de steenwolk waarop het kamp zich bevond, dreef al wekenlang in een gebied waar het koud was. Maar toch, toch voelde Sol zich warm van binnen. Ze was blijer met haar nieuwe hoed dan ze had verwacht en, belangrijker, ze was de rest van de dag vrij. Vandaag geen verwijtende blikken of bijtende opmerkingen die meer pijn deden dan Sol durfde toe te geven.

Vandaag zou ze een wandeling maken, een lange tocht door de velden en over de heuvels. Misschien zelfs naar de rand van Groenplaat waar ze kon uitkijken over de wolkengrond. Ja, vandaag zou ze genieten van haar vrijheid.

Midden op een dor veld, ergens halverwege tussen het kamp en de heuvels, greep iemand Sol bij de arm.

‘Loop door!’

Geschrokken keek ze op. Ze had niemand horen aankomen, niemand zien aankomen. Wie was dit? Ze herkende de stem. Ze herkende het gezicht van de man die haar arm zo stevig vastpakte. De man met het gladgeschoren gezicht, met zijn lange, deftige jas. Haar broer! Hij was gehaast, zijn immer vriendelijke gezichtsuitdrukking had plaatsgemaakt voor een diepe frons.

‘Kom mee!’ riep hij nogmaals en trok aan haar bovenarm.

‘Thoom, wat doe jij hier? Wat is er aan de hand?’

De jongeman keek om zich heen, verzekerde zich ervan dat niemand meeluisterde.

‘Het is misgegaan, Sol. En flink ook.’

‘Grote Wolk! Zijn we ontdekt?’

‘Ik wel. Jij nog niet. Maar je moet weg van het kamp, nu.’

Geschrokken liep ze door, mee met haar veel oudere broer. Thoom liep mank. Dat was raar. Als er iemand gezond en fit was, dan was hij het.

‘Thoom, wat is er met je been?’

‘Niets. Er is niets met mijn been.’

Sol keek nogmaals.

‘Maar je bloedt! Je bloedt!’

‘Ik leg het straks uit. We moeten weg nu. Daar, zie je dat dorp aan de voet van de heuvel? Daar zoeken we een schuilplaats. En dan vertel ik je alles.’

Het was niet de eerste keer dat Sol dit dorp bezocht, maar weer schrok ze van de troosteloze aanblik. Het was volkomen stil, de straten waren leeg. Voor de deuren had zich zand opgehoopt, vergeten luiken zwaaiden langzaam open en dicht. Door de Watercrisis waren veel dorpen verlaten. De bewoners waren gevlucht naar de randen van de steenwolken, waar ze net genoeg vocht uit de lucht konden halen om te overleven.

Dit dorp was verlaten aan het begin van de Watercrisis. Het lag midden op Groenplaat en bestond uit enkele tientallen dikke, ronde torens. Thoom trok Sol zo'n torenhuis binnen en plofte op een stoffige, houten bank op de benedenverdieping. Zijn zus greep een stoel en plaatste die tegenover hem.

‘Thoom, vertel! Waar gaat dit over? Wat is er gebeurd?’

Haar broer legde zijn pijnlijke been gestrekt op de bank. Hij had zijn wond zelf verbonden en het bloeden was gestopt. Thoom keek zijn zus aan met een ernstige blik.

‘Sascha is terug.’

Haar mond viel open.

‘Sascha van Waterwoud? Sascha Sesaris van Waterwoud? Hij die alle ellende heeft veroorzaakt?’

‘Ja. Die.’

‘Grote Wolk, Thoom. Dat is... dat is ongelooflijk. Hoe weet je dat?’

‘Ik heb hem gezien. Ik heb hem met eigen ogen gezien.’

Sol had haar broer niet eerder zo gespannen, zo zenuwachtig meegemaakt. Normaal was hij de rust zelve. Normaal sprak Thoom zo deftig, dat ze de helft van de tijd niet eens begreep wat hij bedoelde. Dat zijn taal nu kort en bondig was, was fijn, maar ook beangstigend. Dan was er écht iets aan de hand.

‘Thoom, waarom ben je gevlucht?’

‘Ik ben niet gevlucht, mijn lieve zus. Officieel ben ik gewoon op reis, naar de taarnvelden. Officieel ben ik hier om te kijken hoeveel taarn er nog over is. Maar onderweg maakte ik een fout. Twee bewakers bij de rand van Groenplaat herkenden mij en stelden vragen. Ik lette niet goed op, voelde me veel te veilig. Ik gaf compleet de verkeerde antwoorden. Ze kregen door dat ik de boel aan het verraden was en niet langer had ik een keus. We raakten verwickeld in een gevecht. Eén van hen heb ik uitgeschakeld.’

‘En de ander?’

‘Die gaf me deze snee in mijn been.’

‘Ben je niet bang dat die de rest gaat waarschuwen? Dat die ons gaat verraden?’

‘Ja. Dát, of ze probeert het zelf af te maken en jaagt nu op mij. Dus wat er ook gebeurt, Sol, er is weinig tijd. Luister, we hebben een taak. Een missie. Een missie die Nomos helpt herstellen.’

‘Een missie die de daden van Sascha van Waterwoud ongedaan maakt?’

‘Niet helemaal, zus. Nomos is door toedoen van die jongen voor goed veranderd, daar valt niets meer aan te doen. Maar we kunnen

wel een deel van zijn schade herstellen.’

‘Nou, vertel, wat is onze missie?’

Thoom fronste zijn wenkbrauwen.

‘Het spijt me, Sol, wat ik van je vraag is echt gevaarlijk. Maar je moet me helpen. Juist jij. Van alle mensen in mijn omgeving ben jij de enige die ons trouw is gebleven. En jij hebt als enige de vaardigheden die nodig zijn om deze missie te volbrengen.’

‘Ik, vaardigheden? Dat is nieuw. Dat is de eerste keer dat je zo iets zegt.’

Haar broer grinnikte.

‘Het zijn vaardigheden, Sol, waar je tot nu toe niets aan had, waar je niet trots op kon zijn.’

‘Je bedoelt misleiding? Vals spel? Diefstal?’

Thoom leek even naar andere woorden te zoeken, maar gaf het snel op.

‘Ja, als jij het zo wilt noemen. Dat zijn inderdaad de vaardigheden die nu nodig zijn.’

Sol was opgegroeid in weelde, had nooit ergens een tekort aan gehad, maar van kinds af aan genoot ze ervan anderen iets afhandig te maken, anderen te misleiden. Ze liet boeken van haar ouders verdwijnen en hielp vervolgens zelf met zoeken. Ze stal sieraden uit het huis van vriendjes en vriendinnen, op school vervalste ze haar toetsen, en ze kon geen spel spelen zónder haar tegenstanders te bedotten. Alleen Thoom had haar doorzien, vanaf het prille begin. Hij was de enige die haar altijd betraptte. En dus hadden broer en zus al vroeg een verbond gesloten. Zolang zij Thoom met rust liet en nooit iets van hem stelen zou, hem nooit misleiden zou, dan hield hij zijn mond over alles wat zijn kleine zusje uitspookte.

Ineens schoot Thoom overeind. Ondanks zijn gewonde been stond hij razendsnel op, keek om zich heen en legde een vinger op zijn lippen.

‘Sst... Sol, luister.’

Hij wees naar buiten en fluisterde.

‘Ik hoor iets. Volgens mij zijn we gevolgd.’

Sol kroop weg bij het raam, uit het zicht. Ze duwde haar rug te-

gen de muur, sloop naar de ingang van het torenhuis en keek voorzichtig naar buiten.

Daar, in de straat, tussen de andere torenhuizen, daar liep iemand. Een vrouw. Net als Thoom droeg zij een lange jas, maar die van de vrouw was minder deftig. Het was een jas met rafelranden en met... bloedvlekken. In één hand droeg ze een groot mes. Of een klein zwaard. Sol zag dat onderscheid nooit zo. Het maakte ook niet uit. Deze vrouw was op jacht, op jacht naar haar broer.

‘Thoom, jouw jager is hier. We moeten weg hier.’

Haar broer knikte.

‘Volg me, we verlaten deze toren via het achterraam.’

HOOFDSTUK 3: DAGBOEK VAN SASCHA

WATERWOUD

498 NIEUWE TIJD, 2E PERIODE, DAG 56

Mijn leven is in gevaar.

Vanmiddag is een boom op mijn vader terechtgekomen. Een boom die ik had omgehakt. Nu jagen de medewerkers van mijn vader op mij, proberen mij te pakken te krijgen. Ik ben het woud uit gevluht, naar de rand van onze steenwolk, naar de rand van Waterwoud.

Mijn naam is Sascha Sesaris van Waterwoud en op deze steenwolk is er niemand die mij helpen kan. Ze is een van de grootste van heel Nomos en toch wonen hier slechts tien mensen. De zes woudwerkers, mijn ouders, mijn zusje, en ik.

Ik sta er dus alleen voor.

Als ik wil overleven moet ik vluchten naar een andere steenwolk, maar deze avond is de horizon leeg. Hoe ver mijn blik nu ook reikt, ik zie geen andere steenwolken boven de horizon, boven de wolkengrond. Vanavond drijft Waterwoud eenzaam, vanavond laat ze zich lijdzaam meeslepen in de Grote Windstroom.

Maar niet voor lang, want Waterwoud is bijzonder.

Als enige steenwolk heeft zij zeiltorens, vier grote, kubussen van inktzwarte steen. Vier zeiltorens, één in elke uithoek van deze steenwolk. Vanuit die torens sturen wij gigantische zeilen de lucht in, zwarte doeken die op grote hoogte als vliegers uitklappen en daar de wind vangen. Zo zeilen we de complete steenwolk elke richting op die wij willen.

Nou ja, wij? Sinds vandaag is er geen wij meer. Sinds vanmiddag ben ik alleen. En ik alleen heb zojuist een enorm zeil opgelaten. Ik zit op het dak van de kubusvormige zeiltoren aan de Avondzijde van Waterwoud. Het is een plat dak met precies in het midden een groot, rond gat. Uit dat gat steekt een bijzondere kabel, zo dun als mijn duim, zo sterk als een rots. Aan deze onbreekbare kabel hangt het grootste zeil dat we hebben.

Hoog boven mij trekt het zeil, dat ruitvormige doek, uit alle

macht aan die dunne zeilkabel. Op zijn beurt trekt de kabel aan de hele steenwolk, net hard genoeg om haar koers te verleggen richting een andere steenwolk. Tenminste, dat is de bedoeling. Dat is waar ik op hoop. In werkelijkheid heb ik geen idee waar we nu naartoe zeilen. Met één zeil uit één zeiltoren is sturen niet echt aan te orde, dus ik zie wel waar we belanden, meer kan ik nu niet doen.

Wat voelt dit goed!

Het mag niet, het is fout en ik breng misschien een hele steenwolk in gevaar. Want wat als we straks tegen een andere botsen? De krachten die dan vrijkomen zijn enorm. En toch, toch voelt het goed. Ik doe eindelijk iets dat niemand mij opdraagt. Ik heb dit zélf bedacht! Voor het eerst in mijn leven doe ik iets omdat ik het wil.

Bovendien doe ik het niet zomaar. Het hoort bij mijn plan, mijn plan om te vluchten, om weg te komen van mijn geliefde maar nu vijandige Waterwoud. Zodra de bewoners van een ándere steenwolk dit eenzame zeil boven de horizon zien, zodra ze Waterwoud waarnemen in een onverwachte baan, dan weten ze meteen dat er iets mis is. Dan sturen ze mensen om te helpen. En dan ik kan ontsnappen. Misschien. Nee, een sterk plan is het niet. Maar ik heb niets anders.

Het oplaten van het zeil was trouwens kinderlijk eenvoudig. De kamer boven in deze zeiltoren staat vol met klokjes, draaiwielen en hendels. Ik heb wat aanwijzingen gelezen en vervolgens niets anders gedaan dan de grootste hendel overgehaald en klap! Meteen schoot het voorzeil de hoogte in, gevolgd door het enorme doek dat nu zo hoog boven me hangt.

Hóé het precies werkt? Ik heb geen idee. De hele toren is volgestopt met gewichten en luid ratelende tandwielen. Het maakt een hoop kabaal en de toren klinkt alsof hij oud is en pijn heeft, maar alles doet het gewoon.

Nu is het wachten op het moment dat een andere steenwolk aan de horizon verschijnt.

WATERWOUD
498 NIEUWE TIJD, 2E PERIODE, DAG 57

Vroeg in de ochtend klonk er geschuiifel vanuit de zeiltoren. Ik was in slaap gevallen, op het dak, en had dus niemand zien naderen. Stommeling. Niet langer was ik alleen in dit gebouw, ongezien wegkomen lukte niet meer.

Ik kroop voorzichtig naar het trapgat en keek de toren in. Niets. Ik liet mezelf een paar treden zakken en ineens zag ik haar. Midden in de kamer stond een jonge vrouw, ik herkende haar meteen. Dit was een van de nieuwe woudwerkers. Ze had opvallend kort haar, niet langer dan een halve duim, en een zwarte streep op haar gezicht, onder haar ogen.

Met een schuin hoofd bestudeerde de vrouw het paneel met de klokjes en de wijzers, voelde aan een stel hendels, greep de grootste vast en trok die met een ferme ruk naar zich toe. De zeilkabel kwam meteen in beweging. Ver boven ons vouwde het doek zichzelf in elkaar en daalde richting het grote, ronde gat in het midden van het dak van de toren.

Mijn plan was mislukt.

Niet langer zou een andere steenwolk mensen sturen naar Waterwoud. Ik zat hier vast. Definitief. Erger nog, een van de woudwerkers had mij gevonden. Terwijl de toren luid krakend en schurend het grote zeil naar binnen slokte, keek de jonge vrouw nieuwsgierig in de rondte. Ook voor haar was dit alles onbekend. Zij en de andere waterwerkers waren nog geen week geleden aangekomen op Waterwoud. Ze hadden nog geen idee waartoe deze steenwolk allemaal in staat was.

Ineens deed een luide bonk de hele toren schudden. Het grote zeil was binnen en opgeborgen, de gewichten klikten op hun plek en na die laatste dreun kwamen alle mechanieken tot rust. De toren zweeg en alles was stil.

De woudwerker draaide zich om en bekeek de uitkijk, zoals de kamer boven in een zeiltoren heet. De zwarte streep onder haar ogen gaf de vrouw een strijdvaardige uitdrukking. Strijdvaardig, maar niet onvriendelijk. Haar uitstraling was dreigend en aardig

tegelijk, een fascinerende combinatie. Zo fascinerend dat ik helemaal niet oplette en te laat besepte dat ze mij gewoon zag staan, hier bovenaan de trap.

De woudwerker keek me aan, knikte en sprak op duidelijke toon. 'Hallo daar.'

Geschrokken rende ik omhoog, terug het dak op. Omdat, nou ja, omdat ik dom ben. Omdat ik niet nadacht. Omdat ik even vergat dat ontsnappen van het dak van een zeiltoren helemaal niet kán. Het dak bevindt zich bijna dertig passen boven de grond. Ik ben ook zo'n sukkel soms. Wat moest ik nu?

Terwijl ik heel erg bezig was met stilstaan hoorde ik haar stem weer. Ineens stond de woudwerker achter me.

'U bent Sascha?'

Grote Wolken, wat was zij snel. Ik draaide me om en zag de jonge vrouw voorzichtig op me afkomen, één hand voor zich uitgestrekt. Kon ik aan haar ontsnappen? Volgens mij was ze alleen. Ik zou de trappen afrennen, de toren uit en terug het woud in. Ik moest het proberen.

Ik liet haar dichtbij komen, deed net alsof ik me rustig zou laten oppakken, maar sprong op het laatste moment opzij en rende haar voorbij. Tenminste, dat dacht ik. In werkelijkheid gebeurde er iets anders. Wat precies, dat weet ik niet. Het leek alsof de vloer omhoogkwam en alles om me heen op zijn kop stond. Vervolgens klapte ik met mijn rug tegen het dak en voelde een stekende pijn op mijn borst. Kennelijk had de woudwerker me tegen de grond gewerkt en zat ze nu met een knie op mijn borst. Dat was niet fijn. Helemaal niet zelfs. Ik sloeg tegen haar bovenbeen en schreeuwde het uit.

'Ga van me af! Hou op!'

De vrouw duwde haar knie alleen maar harder op mijn borst en keek me aan met een geërgerde blik. Ze sprak met een lichte lispel, maar dat maakte haar niet minder dreigend.

'Luister jonge heer, normaal vind ik een beetje stoeien best leuk, maar ik heb niet geslapen en ben moe. Ik ben gestuurd om u te halen en mee terug te nemen naar de heuvel. Naar het midden van het woud. Ik heb geen zin in dit gedoe. Als ik mijn knie optil, komt u dan rustig mee?'

‘Nee! Natuurlijk niet! Jullie gaan mij slaan, mij wegwerken!’

De woudwerker draaide met haar ogen en duwde haar knie nog steviger in mijn borst. Door de pijn kon ik nauwelijks ademhalen. De vrouw sprak nogmaals, nu met haar tanden op elkaar.

‘Doet u alstublieft toch rustig! Niemand gaat u slaan. Niemand gaat u wegwerken. Ik haal mijn knie van uw lichaam als u belooft niet weg te rennen. Lukt dat?’

Ik knikte driftig en voelde de druk op mijn borst verminderen. Met een soepele beweging kwam de woudwerker overeind en stak haar hand uitnodigend naar mij uit. Verbouwereerd nam ik hem aan en moeiteloos trok ze mij omhoog.

‘Zo, Sascha, uitgespeeld?’

Ik keek haar boos aan, maar knikte.

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Waarom wat?’

‘Waarom moet ik terug? Als jullie mij niet laten verdwijnen, waarom kom je mij dan halen? Gaan jullie mij opsluiten?’

De vrouw keek me verbaasd aan en schudde haar hoofd.

‘Opsluiten? Nee, natuurlijk niet. U bent nodig.’

‘Hoezo ben ik nodig? De woudwerkers doen het werk, mijn vader neemt de beslissingen, ik ben overbodig. Waarom laat je me niet gewoon gaan?’

Tot mijn verrassing legde de vrouw even een hand op mijn bovenarm en sprak op plechtige toon.

‘Uw vader is dood. Hij is omgekomen bij een ongeluk. Maar ik zag u wegvluchten, dus waarschijnlijk heeft u het ongeluk gezien.’

Ik hapte naar adem. Mijn vader, dood. Grote Wolken.

‘Moet ik... moet ik weg van Waterwoud?’

Nogmaals keek de jonge vrouw mij niet begrijpend aan.

‘Weg van Waterwoud? Nee. U moet naar de heuvel. U bent de nieuwe woudmeester. U heeft nu de leiding over heel Waterwoud. Dáárom kom ik u halen. U moet aan de slag. U moet deze steenwolk leiden, niet zomaar wat zeilen oplaten.’

‘Ik? De nieuwe woudmeester? Maar, maar mijn moeder dan?’

‘Uw moeder wás al ooit woudmeester, nog voor uw vader. Dat wil ze niet meer, nooit meer. Ze vertelde me dat ze daarom met uw

vader trouwde. Zodat iemand anders woudmeester kon zijn in haar plaats. Ik heb geen idee wat er verder allemaal speelt in uw familie, maar één ding weet ik zeker: u bent de nieuwe woudmeester. U en niemand anders.'

Ik knipperde met mijn ogen, probeerde het te begrijpen. Ik, woudmeester. Mijn vader, dood. Omgekomen onder een boom die ik had omgehakt. En kennelijk maakte niemand daar een probleem van. Ik keek de jonge vrouw aan.

'Je weet het zeker? Je weet het echt heel zeker? Dat mijn vader dood is, bedoel ik. Dat ik woudmeester ben?'

Even keek ze verbaasd, maar knikte kort.

'Ja. Het spijt me, hij is echt overleden. Ik heb meegeholpen zijn lichaam onder de boom vandaan te halen. We hebben hem naar de heuvel gesleept en meteen begraven.'

Ik voelde de spanning uit mijn lichaam wegvloeien. Mijn kwelgeest dood en ik de baas over Waterwoud. De baas over mijn eigen leven.